

„Nej, fint skal det være — og skidt er 'et!“

„Hvad mener De med det?“

„Jeg mener sgu, at det er Deres Pligt at tænke lidt alvorligt paa Fremtiden. Inden et halvt Aar har I jo formøblet, hvad I fik Lov at beholde. Det kan jo enhver se. Hvad vil I saa leve af? Af mig faar I ikke en Øre!“

„Jeg skal have mig frabedt, at De blander Dem i mine Ting.“

„Det agter jeg nu alligevel at gøre for Vilhelmines Skyld.“

„Har Vilhelmine maaske klaget? Savner hun noget?“

Det ene Ord tog det andet, og det kom til et af disse øredøvende Skænderier, som var den sædvanlige Afslutning paa deres Samtaler. Og det var altid Jægermesteren, der var den haardeste Hals. Al gammel Patricierfølelse skød sig op i ham overfor denne skrydende Plebejer med den opsvulmede Brydernakke, mens Hr. Søholm paa sin Side lammedes af denne totale Respektløshed overfor hans Penge, som han var vant til at se Folk krybe for.

Efter at Jægermesteren havde affyret sin Yndlings-Bemærkning, at han vilde blæse Alverdens Rak et Stykke, og det ikke med Munden, skød han Døren til Dagligstuen tilside og raabte ind:

„Vilhelmine! Nu gaar vi!“

Virkningen var dog lidt flov for ham, idet hans Kone allerede var taget bort. I hendes Sted var det Tenorhelten, der svarede ham gennem Grammofontragten:

Elskede! Kom til mit Bryst!
O, allerkærligste Lyst!

Da han kom ned paa Gaden, smilte han tilfreds. Det havde ligefrem gjort godt igen at faa Luft overfor det store Bæst. Men nu trængte han til at tale med et fornuftigt Menneske, og han bestemte sig til at gaa hen i Dronningens Tværgade.

Han havde ogsaa noget at sige Jytte om Karsten From, som han om Formiddagen havde siddet for. Og han ventede at træffe Kusinen alene, fordi han vidste, at hans Tante hver Søndag Eftermiddag gik ud paa Kirkegaarden for at se til sin Mands og sin Søns Grave.